

GYAKORLATI PEDAGÓGIA

1942.

NEVELÉSÜGYI FÜZETEK

november

9. füzet

A hazahívó karácsonyi furulyaszó.

Ünneprontó magatartás-e szent karácsony napján, ha elgondolom, hogy a betlehemi Kisdéd jászola mellett pity-palattyozik a pásztori furulyaszó is? Ha elgondolom, hogy a pásztorserég nemcsak tejjel s vajjal, hittel s hódolattal, hanem furulyaszóval is kedveskedik annak, aki örömet, még pedig nagy örömet hozott nekik s nekünk? Furulyaszó — hol is szerepel az, hol hangzik az föl oly meghatóan? Hát Petőfi Sándor János vitézének egy kedves jelenetében; ott, ahol János vitéz elhagyja a kedvtől, örömtől, boldogságtól hangos Tündérországot, mert meghallotta a furulyaszót. A furulyaszó az ő falujára, a virágzó akácfákra, rezgő nyárfák ezüstös, selymés levelére, a magyar rögre s rónára emlékezteti, s azzal, hogy emlékezteti, hívja is, vonzza is úgy, hogy nem állhat ellent neki.

Nos, a modern világ néma vakságba s szenvedéseinek hétéves poklába behatol a betlehemi furulyaszó, visszahív, s vonz, sőt készítet is. Vissza, nem a faluba, hanem a nagy hit szent és fényekkel átjárt világába, vissza ifjúságunk fölséges hitébe s gyermeki áhitatába! Nem tündérvilágból hív el, hanem szomorú s fekete valóságból; és nem is tündérvilágba hív — világba, melyet csak a képzelet alkot, — hanem a hit s a kegyelem isteni világába, melynél nagyobb s fölségesebb realitás egyáltalában nincsen. Pokolból, szomorú világunkból hívogat fölfelé!

Ezt a poklot itt miközöttünk, tudjuk, emberek alkották; ez nem a betlehemi kisdéd műve. Emberek raboltak s gyaláztak meg minket, azok törték össze hazánkat is. A hazában a kenyeret azok drágítják s a lelket azok keserítik, azok öltöztetnek minket rongyokba s teszik keserves tragédiává az életet. Azoknak a pogányoknak nem imponál sem a „Dicsőség a magasságban Istennek“ angyali kara, sem a pásztorok furulyaszava, azoknak ágyuszó kell, no meg dobszó, mely kilicítálja az utolsó párnát is, miután rongy papírrá tépte a koronát. Nem, ezek nem értik a béke édes tilinkó-szavát, azt

a karácsonyi furulyaszót, s nem is fognak békét hozni a világnak. Nagy hatalmak ezek az emberiség megsзомorítására.

Mennyivel emberibb, igazabb, tehát békéltető s boldogító a kised Jézusnak nagy hatalma — hatalom, mely éltet s biztat, mely vigasztal s erősít, fölvilágosít s emel, tisztít s nemésít s nemcsak új ideált ad az imádandó emberségében s barátságos testvériségében, hanem arra is biztat, hogy legyünk hozzá hasonlók, s megsegít arra, hogy lehessünk azok.

Ah, igen, ez a nagy hit, az édes furulyaszó valóságos zene nekünk, mely nélkül nincs lelkünknek békéje, nincs kedve s nincs ritmusa életüknek. Ha ez a furulyaszó lehallatszik szívünkbe a kereszténység magasságaiból, akkor visszhangossá lesz az ember lelke, megtelik tőle muzsikával, lendületes készséggel s vágyódó, jó kedvvel.

Hát csak zengjen és zsongjon bennünk annak a nagy hitnek muzsikája, hogy Isten eljött közénk, s hogy nemcsak közénk jött, hanem hogy értünk jött. Hív s el akar vinni magával. Krisztus lejött minket megváltani, megszentelni s a maga hasonmásaivá tenni. Eljött közénk, hogy testvéreivé tegyen. Ez a furulyaszó, mely a magasságból hallatszik le hozzánk. Aki lélek szerint oda föl való, az elhagyja a tündérországot, azaz dehogy is azt, hanem a poklot s az ocsmány világot s fölfelé törekszik. Az olyan aztán nemcsak meghallotta a fölfelé, vagyis a hazahívó furulyaszót, hanem megéli önmagában a legszebb muzsikát, a tiszta szív s az isteni béke harmoniáját.

Ez a betlehemi kised páratlan ajándéka.

(*Prohászka Ottokár.*)

A jótékonyásra nevelés.

— Szülői értekezéslet. —

Sokszor úgy látszik, mintha a mai emberből kiveszett volna a részvét, a jótékonyság érzése. Az emberek nem tudják eléggé, mit jelent az: *szeretni*. Egész életünk egyik legnagyobb szerencsétlensége az, hogy kettős életet élünk: egyet magunkban, amikor imádkozunk, a másikat ahogy a templomból kijövünk. Egyszerűen nem merünk a bennünk lakó Isten szerint cselekedni, nem tudjuk, hogy a világon egyetlen dolog van, amiért érdemes élni: a *jóság*.

Egy amerikai írónak, Jack Londonnak, harminc év alatt harminc féle foglalkozása volt. Végigpróbált mindent a rakodómunkásságtól az ujságírásig, fegyenetől a dollármilliomosig s amikor halála előtti esztendőben meglátogatta Londont, ahol félesztendeig élt, hogy saját szemével lássa és átélje a föld-